

متن دوزبانه‌ی قانون مدنی ایران

ترجمه‌ی انگلیسی به قلم: پروفسور سیدحسن امین

قاضی اسبق دادگستری ایران، استاد بازنشسته‌ی کرسی حقوق دانشگاه گلاسکو کالج‌دونیا
وکیل دادگاه‌های عالی اسکاتلند

[تعریف عقد جائز]

ماده‌ی ۱۸۶- عقد جائز آن است که هر یک از طرفین بتواند هر وقتی بخواهد فسخ کند.

ماده‌ی ۱۸۷- عقد ممکن است به یک طرف لازم باشد و نسبت به طرف دیگر جائز.

ماده‌ی ۱۸۸- عقد خیاری آن است که برای طرفین یا یکی از آن‌ها یا برای ثالثی اختیار فسخ باشد.

ماده‌ی ۱۸۹- عقد منجز آن است که تأثیر آن بر حسب انشاء موقوف به امر دیگری نباشد و الا معلق خواهد بود.

فصل دوم

در شرایط اساسی برای صحت معامله

ماده‌ی ۱۹۰- برای صحت هر معامله شرایط ذیل اساسی است:

- ۱- قصد طرفین و رضای آن‌ها.
- ۲- اهلیت طرفین.
- ۳- موضوع معین که مورد معامله باشد.
- ۴- مشروعیت جهت معامله.

مبحث اول

در قصد طرفین و رضای آن‌ها

ماده‌ی ۱۹۱- عقد محقق می‌شود به قصد انشاء به شرط مقررین بودن به چیزی که دلالت بر قصد کند.

باب ششم: در شکار

ماده‌ی ۱۷۹- شکار کردن موجب تملک است.

ماده‌ی ۱۸۰- شکار حیوانات اهلی و حیوانات دیگری که علامت مالکیت در آن باشد، موجب تملک نمی‌شود.

ماده‌ی ۱۸۱- اگر کسی کندو یا محلی برای زنبور عسل تهیه کند، زنبور عسلی که در آن جمع می‌شوند ملک آن شخص است همین‌طور است حکم کبوتر که در برج کبوتر جمع شود.

ماده‌ی ۱۸۲- مقررات دیگر راجع به شکار به موجب نظمات مخصوصه معین خواهد شد.

قسمت دوم

در عقود و معاملات و الزامات

باب اول

در عقود و تعهدات به طور کلی

ماده‌ی ۱۸۳- عقد عبارت است از این که یک یا چند نفر در مقابل یک یا چند نفر دیگر تعهد بر امری نمایند و مورد قبول آن‌ها باشد.

فصل اول

در اقسام عقود و معاملات

ماده‌ی ۱۸۴- عقود و معاملات به اقسام ذیل منقسم می‌شوند: لازم، جائز، خیاری، منجز و معلق.

[تعریف عقد لازم]

ماده‌ی ۱۸۵- عقد لازم آن است که هیچ یک از طرفین معامله حق فسخ آن را نداشته باشد مگر در موارد معینه.